

КАМУНІКАТ №. 1 (67 АД 1990), ЛЮТЫ, 2002.

Сяньня 2 лютага, па новаму стылю, Грамніцы - сьвята. Перад Грамніцамі тата рабіў васковыя сьвечкі. Сьвечкі вялікія так з паўмэтровыя і адпаведнае таўшчыні. Восак у нас быў свой, бо тата займаўся й пчаларствам. У садзе стаяла ў нас некалькі вульляў пчол. За клуняй часта сеялі грэчку, з кветак якое пчолы зьбіралі мёд. Цэлы год у нас быў свой мёд і свой восак. Вось з гэтага жоўтага воску й рабіў тата сьвечкі. Памятаю працэс вырабляньня іх.

На Грамніцы бацькі, а пасля й старэйшыя дзеці, ішлі з гэтымі сьвечкамі ў царкву. У часе Багаслужбы ўсе вернікі трымалі ў руках запаленыя сьвечкі. Пад канец Багаслужбы сьвятар сьвяціў вернікаў з запаленымі ў руках сьвечкамі - сьвяціў агонь. Вось гэты сьвяты ўжо агонь кожны нёс дамоў. Важна было данесьці сьвяты агонь аж да свае хаты. Мы жылі ад царквы, якіх 20 хвілін дарогі. І занесьці сьвяты агонь аж да свайго дому ня было проста. Людзі йшлі грамадой, і калі ў каго пагасла сьвечка, запальваў яе сьвятым агнём ад суседа. І мама, пазмятаю, ды й кожны, заносілі сьвяты агонь да сваёй хаты. Перш за ўсё на столі перад абразамі, або на «бальцы» рабілі дымком сьвятога агню чорны крыжык. Крыжык гэты быў сьведчаньнем, што ў гэтым доме живе Бог - Ісус Хрыстос. Наступна, мама кожнаму з нас дзяцей сьвятым агнём спальвала драбінку валаскоў над лобікам, узадзе галаву і над скронямі. У гэтакі спосаб зробленым сьвятым агнём крыжам блаславіла кожнага з нас і аддавала нас пад Боскую апеку. Грамнічныя сьвечкі перахоўваліся каля сьвятых іконаў на покуці хаты. Запаленую Грамнічную сьвечку давалі паміраючай асобе сям'і ў ртукі, каб са сьвятым агнём лягчэй душа знайшла дарогу да Бога. Прыгожы звычай, гаворыць аб духоўнасьці нашых бацькоў, дзядоў і прадзедаў, аб духоўнасьці беларускага народу.

АРГАНІЗАЦЫЙНАЕ ЖЫЦЦЁ БЕЛАРУСКАЕ ЭМІГРАЦЫ

І яно, штадзённае жывьцё, змаганьне за існаваньне нас - як Беларускае нацыі - праводзіцца пад накіраваньнем, апекай і блаславенствам Божым. Як мы ў Камунікаце ККБК № 7 за лістапад 1999 году пісалі, што заснаваная ў лістападзе 1948 году першая беларуская нацыянальная арганізацыя Згуртаваньне Беларусі Канады галоўнымі мэтамі ставіла сабе:

1. Стварыць моцную нацыянальную арганізацыю, верную ідэалам 25 Саклавіка, Радзе й Ураду БНР.

2. Арганізацыя гэтая павінна мець, як маральную апору сваю Беларускаю Аўтакэфальную Праваслаўную Царкву (БАПЦ). Царква БАПЦ парафіі Сьв. Кірылы Тураўскага ўладжаная была, у новакупленым беларускім доме на Данадас 1000, і зарэгістраваная ў 1954 годзе.

3. Беларуская нацыянальная арганізацыя - ЗБК - павінна мець сваю матэрыяльную базу, свой дом для грамадзкага карыстаньня (куплены ў 1954 г.), сваю крэдытовую супалку. Сарганізавалі мы яе ў 1952-м, і ў 1953 г, была яна зарэгістравана як **Belarussian (Toronto) Credit Union. LTd.**, зарэгістраваная як канадзкая фінансавая інстытуцыя, што падлагала праву кандаўскага **Credit Union**.

А яшчэ раней, восеньню на пачатку 1951-52 акадэмічнага году пры аддзеле сьлявістыкі Унівэрсытэту Таронта - University Extension - быў заснаваны лектарат беларусаведы. 15 кастрычніка 1951, урачыста адкрыў яго кіраўнік аддзелу сьлявістыкі праф. Шор. Заснавальнікам і выкладчыкам лектарату беларусаведы быў Вінцэнт Жук-Грышкевіч.

Грамадзкіх арганізацый, такіх, як ЗБК у дэмакратычнай Канадзе рэгістраваць ня трэба.

Скарэгаваньне памылкі ў «Беларускім Слове»

У «Беларускім Слове» № 1, 2002 Цётка Аляксандрына кажа:

«Тое, што беларусы для ўсяго сьвету невадомы народ, мы ўжо ўцямілі і прывычаліся. Яшчэ 50 гадоў таму назад згуртаваньне Беларусаў Канады нашыя суайчыннікі ніяк не маглі зарэгістраваць, «Няма такое краіны, няма такога народу»...»

Не, так казаць нельга! Хадзіла там пра зусім іншую справу, пра Статыстыку Канады. У Статыстыцы Канады пералічаны былі ўсе этнічныя групы, якія да 50-х гадоў пражывалі ў Канадзе. Беларуская этнічная група ня было пададзена, бо прадстаўнікі эканамічнае, нацыянальна нясьведамае беларускае эміграцыі канца 19-га й пачатку 20-га стагодзьдзяў не падавалі сябе за беларусаў. Паводле іхніх дакумэнтаў - польскіх, або расейскіх запісвалі іх палякамі, або расейцамі. Калі ў канцы 40-х і пачатку 50-х гадоў 20-га стагодзьдзя стала прыжджаць нашая нацыянальна сьведамая беларуская эміграцыя, у часе Цэнзусаў 1951 ды 1956 гадоў, мы дамагаліся, каб нас запісвалі беларусамі, хоць у нас беларускіх дакумэнтаў ня было, былі польскія, або савецкія. І тут нас не хацелі запісваць беларусамі, бо нас ня было ў сьпісе нацыянальнасьцяў, што пражываюць у Канадзе. Мы з гэтым не пагаджаліся, пратэставалі, змагаліся за сваю "Identity", за сваё Беларускае імя. Не, мы не «прывычаліся»! Мы змагаліся за свае людзкія правы! Калі дваццацікольні гадвовняму сьв. пам. Лёньку Карыбу прыслалі "ID" картку, у якой было напісана, што ён паляк, Лёнька адаслаў дакумэнт назад у Атаваў і сказаў, што ён не паляк, а беларус і такога дакумэнта прыняць ня хоча. Прыслалі Лёньку дакумэнт з напісам, што ён Беларус. І Лёнька з гонарам паказваў нам усім правільную "ID"! Таму-ж я пра гэты выпадк памятаю, памятаю гордага беларуса-Лёньку.

1967, Год Стагодзьдзя Канады - Год 450-х Угодкаў Беларускага Друку. У гэтым юбілейным годзе Фэдэральны ўрад Канады выдаў юбілейную кнігу: "The Canadian Family Tree" - «Дрэва канадзкае сям'і». Дзеля гэтае

мэты Department of the Secretary of State яшчэ на пачатку 1966 году звярнуўся да др. Вінцэнта Жук-Грышкевіча з просьбай напісаць манаграфію пра беларусаў у Канадзе. В. Жук-Грышкевіч гэта зрабіў і ў кнізе **"The Canadian Family Tree"** на бачыне 51 ёсьць артыкул **"Byelorussians"**.

Другі Кангрэс Канадзкіх Славянаў - **Second National Conference on Canadian Slavs** адбыўся ў Атаве, у мурох Атаўскага Унівэрсытэту, 9 - 11 чэрвеня, 1967 г. пад пратэктаратам Яе Міласьці Спадарыні Паўліны Ваньне, канцлера Атаўскага Унівэрсытэту.

На гэтым кангрэсе др. Вінцэнт Жук-Грышкевіч, сябра ЗБК, даў даклад на тэму «Беларусы й канадзкая статыстыка» - **"Belorussians and Canadian Statistics"**. надрукаваны ў 2-м томе **"Slavs in Canada"**, бачына 127. У выніку дакладу й дыскусіі над ім Другі Кангрэс Канадзкіх Славянаў выняс рэзалюцыю, у якой прапанаваў канадзкім уладам палепшыць тэхніку перапісу насельніцтва Канады - менавіта - унесці ў фармуляры перапісу назвы ўсіх славянскіх групаў Канады.

(Кніга «Жыцьцё Вінцэнта Жук-Грышкевіча», бачыны 370-386)

Пасьля гэтага кангрэсу перад кожным Перапісам насельніцтва Канады - пачынаючы ад Цэнзус 1971, аж да леташняга Цэнзусу 2001, Каардынацыйны Камітэт Беларусаў Канады выдаваў адумысловы Камунікат пра **CENSUS**, паясьняючы, як беларусы - канадзкія беларускага паходжаньня - правільна павінны выпайняць пыталнік Цэнзусу. Камунікат напамінае ім не забываць пра сваё беларускае паходжаньне.

8 кастрычніка, 1971 году Прэміер Канады Піер Эліёт Трудэ абвесьціў палітыку шматкультуралізму ў рамках білінгуалізму, якая забяспячала кожнаму канадзкіму права быць самім сабой, права захаваньня й разьвіваньня культуры краю свайго паходжаньня. Быў створаны дарадчы орган для ўраду ў форме Канадзкай Кансультатыўнай Рады для спраў Шматкультуралізму - **Canadian Consultative Council on Multiculturalism (CCCM)**. Сябры Канадзкай Кансультатыўнай Рады для спраў Шматкультуралізму, у ліку ста чалавек на Канаду, былі назначаныя Міністрам для спраў Шматкультуралізму др. Станлеем Гайдашам 17 травеня, 1973 г. Ад беларускае этнічнае групы была назначана др. Раіса Жук-Грышкевіч. Значыць беларусы ня былі абмінутыя й ў дзяржаўнай справе Канады. (Камунікат ККБК Но. 10, кастычнік, 2000)

1970. 25 Сакавіка - Бел-чырвона-белы сыцяг ля Ратушы Таронта. А б гэтым мы абшырна пісалі ў Камунікаце ККБК Но 4, за красавік. 2001 году.

У 1974 і 1978 гадох ККБК выдаў друкам англямоўны падручнік **Беларускае Мовы - "Fundamental Byelorussian"** аўтрства Валянціны Пашекевіч. На выданьне яго Фэдэральны ўрад Канады даў ККБК гранты - на першы том падручніка - 6, 000,00 даляраў. на другі том - 9, 000.00.

1978 год. Скарэгаваньне памылкі ў Статыстыцы Канады, у якой

беларуская мова ад 1933 г. фігуравала, як дыялект расейскай. Ізноў была праведзена цэлая кампанія, каб навукова даказаць, што беларуская мова ёсць апырычнай усходне-славянскай мовай. Памылка Цэнзусу Канады быка выпраўлена.

Беларускі памятны Крыж узьняты ў 1988 г. на тысячыгодзьдзе хрысьціянства ў Беларусі. Мы атрымалі дазвол на ўзьняцьце яго ў афіцыйным мейсцы, прошчы канадзкіх пакутнікаў - **Martyrs' Shrine in Midland, Ontario**.

Помнік памяці ахвяраў камуністычнага тэрору ў Беларусі, узьнесены ў 1996 годзе побач Беларускага памятнага Крыжа. І на пабудову помніка трэба было дастаць дазвол.

1989 год. Canadian Relief Fund for Chernobyl Victims in Belarus. Канадзкая арганізацыя заснаваная беларусамі - Івонкай Сурвілла ў супарацоўніцтве зь іншымі. (Камунікат ККБК Но 5, травень, 2001)

Гэта толькі некалькі прыкладаў нашага плённага змаганьня за прысутнасьць **БЕЛАРУСШЧЫНЫ** ў Канадзе.

Таму нельга казаць, што мы прывычаіліся да таго, што пра Беларусь сьвет ня ведае. Не, мы на працягу поўстагодзьдзя змагаліся за тое, каб пра Беларусь сьвет даведаўся. Мы сьвет інфармавалі, і інфармаваць будзем і ў 21-м стагодзьдзі. Вы, што выдаеце «Беларускае Слова», будзеце прадаўжаць нашу работу. А работу гэтую мы рабілі ўсе - праз беларускія арганізацыі й праз нашае прыватнае жыцьцё. Калі Барысу Кірку казалі працаваць на праваслаўныя сьвяты, ён адказаў, што на 1-шы дзень сьвят, ён на працу ня пойдзе. Яму пагражалі, што звольняць з працы. Ён адказаў: «Гэта ваша справа, а я на першы дзень Каляд на працу не пайду!». Не пайшоў і ня звольнілі, яшчэ пасля перапрашалі. Людзі шануюць тых, хто сам сябе й **СВАЁ** шануе.

Сказаўшы гэта скажу й наступнае: Віншую Згуртаваньне Беларусаў Канады з выхадам у сьвет «**БЕЛАРУСКАГА СЛОВА**». Вітаю асабіста й ад імя Каардынацыйнага Камітэту Беларусаў Канады. Усе мы жадаем вам плённае працы на карысьць беларускае вызвольнае справы. Жадаем, каб **БЕЛАРУСКАЕ СЛОВА** сталася ворганам бязупыннага змаганьня за прысутнасьць **БЕЛАРУСШЧЫНЫ** ў Канадзе й у сьвеце.

ЖЫВЕ БЕЛАРУСЬ!

Раіса Жук-Грышкевіч

ШЧАСЬЦІ НАМ УСІМ , БОЖА, У 2002 ГОДЗЕ!

БЭРЫ - ТАРОНТА
ЛЮТЫ, 2002

ДР. РАІСА ЖУК-ГРЫШКЕВІЧ
БЫЎШЫ СТАРШЫНЯ